

[Jørgen Tved]

respørgsel, og at vi i dag har diskussionen om sikkerhed. Den tapre tinsoldat, han er altså opfundet i Danmark, på Fyn, og det er så beklageligt, at udenrigsministeren finder det rimeligt, at han skal være den sidste koldkriger i Europa, at han skal optræde nøjagtig som den tapre tinsoldat. Ueberørt af kendsgerninger, uberørt af udviklingen taler udenrigsministeren, som om der intet var sket, som om der intet var foretaget. Det synes vi er en temmelig besynderlig optræden, men vel ikke så overraskende.

Hvad er det, udenrigsministeren åbenbart har gjort? Ja, han har åbenbart opdaget, at der er noget, der hedder glasnost. Det har noget at gøre med gennemsigtighed, og jeg kunne forstå, at han i hvert tilfælde har været på optælling i de nordlige områder, at han har talt krigsskibe og fundet ud af, at der er temmelig mange af dem. Det, jeg fik ud af udenrigsministerens besvarelse, var, at det er et højspændt område, som vi åbenbart er en del af, og som vi har et medansvar for er så højspændt. Det kan vel ikke overraske nogen, at en generalsekretær fra en af supermagterne, som er kommet med det ene udspil efter det andet, også en tale i Murmansk i oktober måned, åbenbart har lidt mere i posen end det, han i første omgang har spillet ud med.

De resultater, som vi – eller i hvert vel de fleste – er enige om at glæde os over, de resultater, som kommer til udtryk ved underskrivelsen af aftalen i USA, fortæller, at der er helt andre toner på vej, helt andre toner, som også skulle få en dansk udenrigsminister til at ændre signaler.

Det er altså bare ikke det, vi oplever. Vi oplever, at vi skal styrke vores indsats, for – som udenrigsministeren sagde det – vi er en barriere for Storbritanniens sikkerhed, hvis det skulle gå så galt. Ja, det er egentlig en træls skæbne, at vi skal være en barriere for Storbritannien, ifald en storkonflikt bryder løs. Det vil altså sige, at udenrigsministeren udmærket ved, at det, der er tiltænkt danske borgere, den danske befolkning, det er, at vi går op i et gevaldigt brag, i en mægtig røg, og at der ikke bliver noget som helst tilbage. Jeg må tilstå, at jeg har lidt mere optimisme i behold, og at jeg tror på, at på trods af en dansk udenrigsminister og hans optræden kan vi se en mere lykkelig fremtid i møde.

For mig er det rigtigt, det, der står i SF's dagsorden: at det nu også må være den danske regerings pligt at tage nogle initiativer, der kan

fremme en afspænding. Jeg vil naturligvis ikke risikere, at udenrigsministeren skal sammenkalde en større international konference, for vi har jo nogle erfaringer for, at det går galt med den slags konferencer, når det er udenrigsministeren, der står som vært.

Men i de forsamlinger, hvor den danske regering kommer, kunne man godt tage nogle initiativer, prøve på at forklare, hvilke forhåbninger vel også de fleste i Folketinget har, når alt kommer til alt, til, at der skal ske en afrustning, at vi må tage Gorbatsjovs tale for pålydende, når han siger, at det er et spørgsmål om at overleve eller at opruste, at fortsætte krigspolitikken. For os er det altså et spørgsmål om at holde fast i det, han siger, når han taler om, at verden står på en skillelinje: enten må man fortsætte våbenkapløbet, fortsætte galskaben, eller også må man begynde at skrotte raketterne.

Det, der er sket i de seneste dage, er et så betydningsfuldt signal og har kostet så mange initiativer, så mange møder, og der er givet så mange indrømmelser, at den danske udenrigsminister burde have en helt anden holdning end den, han har givet udtryk for her.

Efter vores opfattelse peger SF i sin dagsorden på nogle rigtige ting. Blandt andet fortæller de, hvem der har hovedansvaret for det, der sker, også i de nordlige områder. Derfor er vi naturligvis positivt indstillet, fordi man her kalder en skovl for en skovl og en spade for en spade.

Når det er sagt, skal jeg da gerne indrømme, at der på baggrund af den tale, vi har hørt både fra hr. Lasse Budtz og fra hr. Svend Auken, godt kunne lægges lidt mere i den socialdemokratiske dagsorden, end der egentlig står på papiret. Vi synes, at der her er nogle positive takter, som beviser, at Socialdemokratiet er til at flytte, at man kan presse Socialdemokratiet i den rigtige retning, når befolkningen tilstrækkelig stærkt giver udtryk for, at man ikke mere vil deltage i krigspolitik og oprustningsgalskab. Det skal naturligvis tilgodeses. Men indtil andet er sagt, og indtil andet måske kommer på banen, skal det være helt klart, at vi er indstillet på at følge SF's dagsorden.

Rosing (S):

Jeg vil gerne starte med et citat, et citat af mig selv fra åbningsdebatten, hvor jeg bl.a. sagde, at det grønlandske Landsting allerede i 1983